

Ο κόσμος δεν καρφώνει στον σταυρό εκείνον που συμφιλιώνει την αλήθεια με το ψέμα, το φως με το σκοτάδι και το καλό με το κακό. Τον Χριστό όμως ο κόσμος Τον σταύρωσε επειδή δεν εξίσωσε, δεν ανακάτωσε, δεν έκανε πολιτική με την αλήθεια.» [1]

Αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς

Λίγες μόλις ημέρες πριν την επαναβίωση του σημαντικότερου γεγονότος στην ιστορία της ανθρωπότητας, της Σταύρωσης και της Ανάστασης του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού, στη σκέψη μας έρχονται αυτομάτως εκείνες οι ιστορικές στιγμές και μοιραία τις συγκρίνουμε με τη σημερινή εποχή.

Ο Χριστός, ένας φτωχός περιπλανώμενος διδάσκαλος της Ιουδαίας, μίας μικρής επαρχίας της απέραντης Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, γίνεται ενοχλητικός στους ισχυρούς της εποχής με το κήρυγμά Του.

Οι στενόμυαλοι σύγχρονοί Του Ιουδαίοι, δεν άντεξαν το γεγονός ότι ένας

«ασήμαντος» Ναζωραίος δεν δεχόταν την αυθεντία τους. Τους σκανδάλιζε το γεγονός ότι δεν τους επαινούσε, αλλά τους έλεγχε για τη διαστροφή που είχαν επιφέρει στην θρησκεία του Ισραήλ. Παράλληλα, ακόμα πιο ενοχλητική για τους Φαρισαίους, υπήρξε η συμπαθής στάση του Ιησού απέναντι στους αμαρτωλούς, τους οποίους καλούσε σε μετάνοια, **χωρίς βεβαίως να επαινεί τα αμαρτήματά τους.**

Σε όλη την πορεία Του επί της γης, προσπάθησε να ξεχωρίσει την αλήθεια από το ψέμα. Πουθενά δεν φαίνεται προσπάθεια να συγκεράσει αυτές τις δύο ασυμβίβαστες έννοιες. Και η υποστήριξη της ακριβούς Αληθείας ήταν η αιτία για τα βασανιστήρια και τη Σταύρωσή Του.

Αργότερα, από τους πρώτους χρόνους της Εκκλησίας μέχρι και τους σημερινούς διωγμούς στη Μ. Ανατολή, στην Ουκρανία και αλλού, εκατομμύρια χριστιανοί έμειναν πιστοί σε αυτή την προσπάθεια. Να μην αναμιχθεί η Αλήθεια με το ψέμα. Διότι, **«τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ;»**[2]. Άλλωστε, σε πολλές περιπτώσεις, οι διώκτες δεν ζητούσαν από τους Μάρτυρες να αρνηθούν την πίστη τους, αλλά να παραβούν το νόμο του Θεού ή να εγκρίνουν τις δικές τους πλάνες.

Στις μέρες μας, σε μία προσπάθεια οπισθοδρόμησης στην προχριστιανική εποχή των ρωμαϊκών και σοδομιτικών ηθών, που ονομάστηκε ατυχώς «πρόοδος», η επιχείρηση ανάμιξης της αλήθειας με το ψέμα εντάθηκε. Γίνονται πλέον φανερές προσπάθειες να συμβιβασθούν με τη χριστιανική ζωή, και να απενοχοποιηθούν αμαρτήματα που καταδικάζονται ευθέως από την Αγία Γραφή και τους Αγίους Πατέρες.

Ομοφυλοφιλία, αιρέσεις, εξώγαμες σχέσεις, καλοπέραση, όλα με το ζόρι να συμβιβασθούν με την ορθόδοξη χριστιανική ζωή, μην τυχόν και μας πουν «κολλημένους» και «μεσσαιωνικούς» οι κοσμικοί και οι άθεοι, εκείνοι που ούτως ή άλλως δεν θέλουν να σχετίζονται με την Εκκλησία.

Σαφώς, όλοι όσοι κατακρίνουν την Εκκλησία για τις παραδοσιακές της απόψεις, αγνοούν ή θέλουν να αγνοούν ότι η Εκκλησία ποτέ δεν καταδικάζει τα πρόσωπα, αλλά τα αμαρτήματα.

Στην πραγματικότητα, η Εκκλησία είναι η μόνη που δέχεται και τους χειρότερους εγκληματίες εν μετάνοια, εκείνους που έχουν στιγματισθεί από την κοινωνία ως κακούργοι. Πόσοι και πόσοι βαρυποινίτες, τους οποίους δεν καταδέχεται κανείς να επισκεφθεί, δεν βρήκαν τη μοναδική παρηγοριά και αγάπη στον εκάστοτε εξομολόγο των φυλακών;

Συνεπώς, μόνο εκ του πονηρού ή από βαριά άγνοια κάποιος μπορεί να ισχυρισθεί

ότι η Εκκλησία κηρύσσει το μίσος, όταν συμπεριλαμβάνει π.χ. την ομοφυλοφιλία στα βαριά αμαρτήματα.

Όπως, στα βαριά αμαρτήματα συμπεριλαμβάνει το φόνο, την κλοπή, τη μοιχεία, την πορνεία, τον βιασμό, την κτηνοβασία, την παιδερασσία, την έκτρωση κ.λπ., ανεξάρτητα αν κάποια από αυτά έχουν γίνει κοινωνικά αποδεκτά από τον πολύ κόσμο ή ακόμα παραμένουν κοινωνικά κατακριτέα. Αλλοίμονο αν τα κριτήρια της αιώνιας Εκκλησίας, εξαρτώνται από τις γνώμες των εφήμερων ανθρώπων, οι οποίοι τυφλωμένοι από την πρόσκαιρη και μάταιη υψηλοφροσύνη, έθεσαν τον εαυτό τους ψηλότερα από το θρόνο του Θεού.

Έτσι σκεπτόμενη η Εκκλησία, αντιμετωπίζει ως βαριά αμαρτήματα τα ανωτέρω, χωρίς να κλείνει την πύλη της μετανοίας στους διαπράττοντες όλα αυτά, ακόμα και τα πιο αποδοκιμασμένα κοινωνικά.

Δεν καταδικάζει, επομένως, κανέναν η Εκκλησία, αλλά μας καλεί όλους ως φιλόστοργη Μητέρα για μεταποίηση, για να μας προσφέρει νόημα στην άχαρη δυτικότροπη ζωή που μας επιβλήθηκε. Οι πνευματικοί στις ενορίες περιμένουν με ανοιχτή την αγκαλιά τους ανθρώπους με οποιοδήποτε πάθος για να τους βοηθήσουν να το νικήσουν.

Αλλά είναι έγκλημα κατά της Αλήθειας, όταν κάποιος επαναπαύει τον αμαρτωλό στο πάθος του και δεν τον ενθαρρύνει στη μετάνοια. Αυτό δεν συνιστά πράξη αγάπης, αλλά αναμφίβολη πράξη πνευματικής αδιαφορίας για τον πλησίον. Και αυτό βέβαια, δεν ισχύει μόνο στα λεγόμενα βαριά αμαρτήματα, αλλά και στα κακώς ονομαζόμενα «μικρά» ή συγγνωστά.

Είναι έγκλημα κατά της Αληθείας η αναγνώριση αλήθειας στο ψέμα του παπισμού και των άλλων αιρέσεων. Είναι έγκλημα κατά της Αληθείας η ανάμιξη μουσουλμανικών σπουδών ψεύδους στη Σχολή όπου τάχθηκε να διδάσκει την Αλήθεια. Είναι έγκλημα κατά της Αληθείας η αμνήστευση της καλοζωίας και η απόρριψη του ασκητικού πνεύματος της Ορθοδοξίας, με την κατάργηση νηστειών, την κατάργηση της εγκρατείας κλπ.

Βέβαια, σε μία προσπάθεια εκκοσμίκευσης της Εκκλησίας με το πρόσχημα της συμπόρευσης με την εποχή, δεν είναι σπάνιες οι περιπτώσεις κληρικών και θεολόγων που εγκληματούν κατά της Αληθείας. Αυτοί συνήθως γίνονται αποδέκτες συγχαρητηρίων από τους εχθρούς της αληθείας και στεφανώνονται μέχρι και από δεδηλωμένους αθέους, ως φωτισμένοι, ξεχωριστοί, ανοιχτά μυαλά, και όχι **«ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων»**. [3]

Όμως, **«οὐαὶ ὅταν καλῶς ὑμᾶς εἴπωσι πάντες οἱ ἄνθρωποι· κατὰ τὰ αὐτὰ γὰρ ἐποίουν τοῖς ψευδοπροφήταις οἱ πατέρες αὐτῶν**

.»[4]

Διότι ο Κύριος προειδοποίησε: **«ὃς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῆ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῶ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων.»**[5]

Ὅχι μόνο η ντροπή για τον Χριστό είναι θανάσιμη, αλλά και η ντροπή για τους λόγους Του!

Ὅσοι από την άλλη, προσπαθούν να μείνουν πιστοί στην Αλήθεια με οποιοδήποτε κόστος, στολίζονται με διάφορους χαρακτηρισμούς, απομονώνονται ή και περιθωριοποιούνται (ακόμα και μέσα στην Εκκλησία), για να προωθηθούν εκείνοι που τα έχουν καλά με τον κόσμο.

Πως άλλωστε να μη συμβαίνει αυτό, αφού ο ίδιος ο Χριστός προειδοποίησε:

«ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε»[6],

«εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν.»[7],

«Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν. εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστὲ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος.»[8]

Αλλά και ο Απόστολος Παύλος μας προειδοποιεῖ ευθέως και χωρίς υπεκφυγές και καλοπιάσματα:

«πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται»[9]

Το κοσμικό πνεύμα και ο σκοτεινός Ἄρχων αυτού, πλέον των δύο χιλιετιῶν μετά τη Σταύρωση του Δημιουργοῦ των πάντων, κινούνται ακόμα απειλητικά εναντίον της Αληθείας. Για την ακρίβεια, ποτέ δεν σταμάτησαν. Οι σύγχρονοι Φαρισαῖοι ζητούν ἄρον ἄρον να σταυρωθούν ὅσοι δεν συμβαδίζουν με το κοσμικό πνεύμα, ὅσοι δεν φρονούν ὅπως εκείνοι.

Μιλούν για ελευθερία της ἐκφρασης και του λόγου, ὅμως δεν ανέχονται, ποτέ δεν ανέχθηκαν, τις σκληρές Αλήθειες του Ευαγγελίου, διότι η ἐμφυτη ἀπό το Θεό συνείδησή τους, τούς τύπτει σαν μαστίγιο που δεν μπορούν να το υποφέρουν. Για το λόγο αυτό, παρά τις μεγαλοστομίες για ελευθερία των ιδεῶν, των σκέψεων και της ἐκφρασης, ο Λόγος του Θεοῦ παραμένει ενοχλητικός και αποβλητέος στην

δήθεν «ανοιχτή κοινωνία» της Νέας Εποχής.

Ο Εσταυρωμένος περιμένει και αυτούς που τον εχθραίνονται με ανοιχτή αγκαλιά για να τους λυτρώσει από την δυσβάσταχτη (όσο κι αν δεν το παραδέχονται) ζωή της αμετανοησίας.

Στην αιώνια πάλη μεταξύ του χριστιανικού και του κοσμικού φρονήματος καλούμαστε να διαλέξουμε στρατόπεδο. Η φράση του Χριστού, ηχεί προς όλες τις πλευρές, στους μεν ενθαρρυντικά, στους δε προειδοποιητικά: «**ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον**».[10]

Καλή Ανάσταση!

Χαράλαμπος Άνδραλης

[1] Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς, Δρόμος δίχως Θεό δεν αντέχεται... ιεραποστολικές επιστολές Α΄, Εκδόσεις Εν Πλω, σελ. 113

[2] Προς Κορ. Β (6,15)

[3] Λουκ. Ιη΄, 11

[4] Λουκ. Στ, 26 «Αλλοίμονον, όταν σας επαινέσουν όλοι οι άνθρωποι, επειδή όλους θα τους κολακεύετε, εις όλους θέλετε να αρέσετε, με όλους θέλετε να τα έχετε καλά, καταπατούντες τον νόμον του Θεού. Τα ίδια έκαναν (τέτοιους επαίνους δηλαδή απέδιδαν) στους ψευδοπροφήτας και οι πρόγονοι των σημερινών Εβραίων.»

[5] Μαρκ. Η, 38

[6] Λουκ. Ιβ΄, 32

[7] Ιωάν. Ιε΄ 20 «Αν εμένα καταδιώξαν, κι εσάς θα καταδιώξουν. Αν το λόγο μου τήρησαν, και το δικό σας θα τηρήσουν.»

[8] Ιωάν. Ιε΄ 18-19 «Αν ο κόσμος σας μισεί, ας γνωρίζετε ότι εμένα πρώτα από εσάς έχει μισήσει. Αν ήσασταν από τον κόσμο, ο κόσμος θα αγαπούσε το δικό του. Επειδή όμως δεν είστε από τον κόσμο, αλλά εγώ σας εξέλεξα από τον κόσμο, γι' αυτό σας μισεί ο κόσμος.»

[9] Β΄ Τιμόθ. γ΄ 12

[10] Λουκ. Ιβ΄, 32

Πηγές: [Θρησκευτικά-agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr](http://agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr)